

האמר בדבורה

פנינים מלוקטים מדברי רבינו שליט"א והחברים

להיות מתוך שמחה והסכמה עם רצון הבורא.

"האדם עם השדה"

מדוע נמשלנו דווקא לעץ?

משום שלעץ אין רצונות משל עצמו, וכל כולו מכניע את עצמו למצויה שהרבש"ע נותן בעבורו.

כך נדרש אף האדם, שלו ישנם אף הרצונות, ללמוד מעצי הפרדס להכניע את רצונותיו, לרצונו של הקב"ה, שהוא המצוי.

וזה פירוש הפסוק: "מכל עץ הגן אכל תאכל..ומעץ הדעת טוב ורע לא תאכל ממנו"; שלא להידמות לעץ הדעת, שננסה להבין בשכלנו הדל האם היכן שאנו עומדים הינו טוב או רע.

פרפקציוניסט..

כמו כן נשאל הרבי בנוגע לפרפקציוניזם.

הרבי אמר כי עבודת הפרפקציוניסט היא להכיר את הבורא כאשר עבודתו אינה מושלמת, שמתוך כך שרצונו לא מתקיים, כאן היא עבודתו. להכיר שכל אי - שלמותו מגיעה משלמות הבורא..

"עבדי הם ולא עבדים לעבדים"

בגמרא מובא כי "לא תרדה בו בפרך" הנאמר בעבד עברי, מדובר כאשר הבעלים משאיר את העבד לבדו בשדה ומבטיח כי הוא יגיע בתוך זמן קצר.

זהו איסור חמור, משום שהיהודי האומלל שנמכר לעבד נשאר להתייבש ואינו יודע מתי לצפות לבואו של בעל הבית.

רק לריבונו של עולם יש את הזכות להתנהג כך עם בניו. כפי שמדמה זאת החתם סופר לבן הרשע המקשה "מה העבודה הזאת לכם?", ונאמר עליו כי "אם היה שם לא היה נגאל". מדוע?

מפרש החתם סופר את דברי בעל ההגדה, כי אם היה הרשע בגלות מצרים, היה רוצה שהוא יהיה המחליט מתי ייצא, ולא היה נתלה בחסדי הבורא ובסיבותיו. וכמו בני אפרים, גם גורלו היה נחרץ.

מה שאין כן כלל ישראל שחיכו לגאולה, ידעו שהגאולה תלויה בחשבונות של מעלה.

יצאו ונקרע בפניהם הים, והגיעו לארץ המובטחת.

"האמנתי כי אדבר"

מאת הרה"ח ר' אריה גפני שליט"א:

בכדי להגיע לאמונה, צריך לדבר ולדבר. ועל ידי הדיבורים יום אחד זה ייכנס ללב.

עוד אמר, מדוע נכפל ה'חזק - חזק - ונתחזק'?

'חזק' אחד עבור לחזק את היהודי לפני המעבר. 'חזק' נוסף לחזקו אם, חלילה, לא צלח אותו כפי שרצונו היה.

וה'נתחזק' מיוחד עבור שיידע כמה חשובה היא התחזקות יחד עם החברים.

"רבותינו הגיע זמן קריאת שמע..."

הרבי מצייר בדמיונו את התנאים הקדושים יושבים סביב שולחן הסדר ופותחים בדברי חיזוק ואמונה על פי סיפור יציאת מצרים, וכך מפליגים בדברים, מרעיפים טללי תחיה עד אור הבוקר.

לאחר שעות רבות של אותם דברי התורה, אשר נאמרו לחזק את הדור החבול מתלאות התקופה, קמים מספר תלמידים - ומחווים לרבותיהם על השעונים..

ס'איז שוין געקומען 'זמן קריאת שמע'..

בזאת, מפטיר הרבי, הראו התלמידים שאינם מסוגלים להכניע את עצמם ורצונותיהם למנהיג ומורה הדרך, והפסידו את חלקם..

"אל תביאנו רגל גאוה"

אומר רבינו שליט"א, כאשר אדם אינו משלים עם מצבו, וחושב שיהיה טוב יותר אם היה אחרת, הוא גאוותן! כן, גאוותן! מדוע?

משום שהוא אינו מכיר בכך שרצונותיו נולדו אצלו ברצון השם, והמציאות אף היא סיבה מאת הבורא יתברך. אם כן, מה לו להתלונן על מצבו וחוסר יכולתו לממש את הרצוי למול המצוי, הרי שניהם הם סיבות של המסבב העליון!?

ומי שיצר הגאוה בקרבו ישנם לפניו את שלושת הדרכים שנוהג הרבי לחזור עליהם.

הראשונים הם רגשות הייאוש ודיכוי הרצון.

הדרך השנייה להתמודד עם חוסר האונים היא הפקרות. להתנגח ולהתנגש בכוח מול המניעות ולנסות לממש את הרצון בכל הכוח.

יש גם אפאטיות. האדם משלים עם מצבו, אך לא מתוך ביטול רצונו לרצון השם, אלא מתוך אדישות.

על כן, מי שמתנהג ב'דרך', התמודדותו עם הדבר הזה אמורה

בין בני החבורה איך מטעטעים את הקב"ה?

יצירה ובריאה

"עם זו יצרתי לי, תהילתי יספרו"

נחזור לשאלה, מהי לשון 'יצירה' ואיך היא נבדלת מ'בריאה'? על זה יש לומר כי דווקא מהיהודי, הנקרא 'יצירה', מלשון 'צורה' שהאדם מוגבל וצד והיהודי מתעלה דרך אותם קשיים לאביו שבשמיים, דווקא ממנו יש לרבש"ע נחת רוח. אך לא מהגוי הנקרא בשם 'בריאה', ככל החיה והבהמה אשר על פני הארץ. שאמנם כאשר הכל הולך חלק אף הוא מהלך את הרבש"ע ואף רושם על שטרות הכסף שלו "אלוקים עוזר לאמריקה". אך אם משהו לא הולך כפי מחשבתו, הוא מסוגל להרוס ולקלקל כל קשר בינו לבין בוראו.

וזאת התשובה אף ליציאת מצרים.

יש מאין, או יש לאין?

נתחיל בביאור היש והאין.

בבריאת העולם ברא הרבש"ע העולם יש מאין. כמובן לא שבתחילה העולם היה אין ועכשיו הוא יש, שהרי אצל הקב"ה הכל דומה. "אני השם לא שינית". אלא שבעיני האדם הוא נראה כיש. והאדם עצמו אינו מסוגל לעשות יש מאין אלא רק יש נוסף, כגון לייצר ספסלים מעצים ומכוניות מברזל וכדומה. אך יש עוד דבר שהאדם יכול לעשות.

אנו יכולים לעשות מהיש שיש בידינו, אין. כיצד?

מה התקל"ס?

הזוהר הקדוש מגלה כי דור יציאת מצרים הוא בגלגולו הרביעי (!), בראשונה הוא היה בצורתם של בני אדם הראשון בדור המבול, שחטאו למרות ובגלל השפע הרב שהיה בידם. את היש העצום הזה הם לקחו לעצמם.

אחר כך באו לעולם בדור ההפלגה, וגם שם ניסו למרוד בקב"ה על ידי בריאת 'מגדל בבל', אף שקיבלו ממנו שוב שפע עצום ורב. ואף בגלגולם השלישי השפיע הרבש"ע עושר ואושר עליהם, כבני סדום, ושוב חטאו על ידי שטעו לנכס את הצלחתם לעצמם.

בגלגול הרביעי החליט הקב"ה - "זה לא תתקל"ס".

הם הפכו לעבדים בגלות מצרים, גלות הדעת.

ובגאולה, בקריעת ים סוף, השפיע להם הרבש"ע שפע עצום של דעת, "ראתה שפחה על הים מה שלא ראה יחזקאל בן בוזי", ומיד לאחר שחצו את הים לקחה מהם.

מדוע? שייזכרו שהיש שקיבלו הוא מהבורא, ואילו הם מעצמם אינם מסוגלים לכך. וכך בכל פעם שיבראו יש נוסף ידעו שהיש הקודם הוא מהקב"ה.

וכך עושים מהיש, אין.

ולכן יציאת מצרים מזכרת פעמים כה רבות. ואף בחיי היום יום, בתפילין ובמזוזות, בקריאת שמע ובתפילה.

כדי להזכירנו שאף היום הקב"ה הוא הנותן את הטוב ולוקח אותו! ומדוע הוא לוקח? כיוון שרק על ידי שנניע להיות בבחינת אין נדע שהיש אינו שלנו!

והכוח הזה מצוי רק ביהודי!

"עם זו יצרתי לי - תהילתי יספרו!"

על הפסוק הזה עורר רבינו שליט"א שני קושיות. האחת, מדוע דווקא 'עם זו?' והשנייה, מהי לשון 'יצירה' האמורה בכתוב, מדוע איננו נקראים 'בריאה' כפי שאר בריותיו של הקב"ה?

עוד תמוה אזכור יציאת מצרים.

מעשה הגלות והגאולה נזכרים לא פחות מחמישים פעמים בתורה כולה. ומנגד, חג מתן התורה - שבועות, נזכר רק פעמיים.

לכאורה, במבט עסקי אמור להיות ההיפך.

החג שבו מציינים את הרגע שהפכנו לעם הנבחר, ובו אנו מקבלים את האור האלוהי שאומות העולם ישנאו אותנו דורות על גבי דורות על כך, אמור להיות בולט יותר מאשר ציון הדרך שיצאנו מגלות לגאולה!?

משל התינוק

בשם המגיד ממעזריטש (תורת המגיד, ויקרא, הפטרה) נכתב כי עיקר בריאת העולם הזה, ובריאת העם היהודי הינו כדי לשעשע את מלך מלכי המלכים בכך שאנו משבחים ומהללים אותו.

כמשל המובא בשם המגיד, לציפור זמיר הנמצאת בפלטין המלך, ושעשוע המלך מהציפור הזאת, גדול יותר מכל המלומדים היושבים לפניו ואוחזים בכינור ובעוגב. זהו שעשועו של הבורא מאתנו!

הרבי שליט"א תמה, וכי הקב"ה נצרך לשעשוע כזה? הרי יותר נכון יהיה לומר שנבראנו עבור הנחת רוח בלימודינו בתורה הקדושה ועשיית המצוות, ולא השעשוע שבדבר?

ממשיל רבינו שליט"א משל למה הדבר דומה.

אב טרי מרוגש החוזר הביתה, וכאשר הוא רואה את בנו הקט הוא מתחיל לפעות ולגרגר בקולות ילדותיים 'לסחוט' מהתינוק רפלקס של חיוך, הרי שהדבר מקובל ונורמלי.

אך מבוגר שילך ברחוב ויתחיל לחקות את אותם הקולות, יסתכלו עליו כעל משוגע.

מה ההבדל?

וודאי שההבדל הוא, שהאבא הצעיר נהנה מירידתו לרמת בנו, כיוון שהדבר משמח אותו ומקשר אותו עם בנו, ועל כן עצם הדבר שהוא יורד מרמתו הגבוהה לרמת בנו, משמח אותו.

אך אדם שיעשה זאת ברחוב, אין זה אלא שיצא מדעתו. שהרי אין כאן את רצון הירידה שיש לאב, ואם כן אהבתו לקולות הללו נובעת, ככל הנראה, משיגעון.

כך גם, להבדיל, מלך מלכי המלכים מחפש לרדת אל בנו הקטן, הלא הוא היהודי שעומד כאן בעולם המנושם הזה, וממלמל "אמן יהא שמיה רבא מבורך". משום שעצם הירידה משמחת את הבורא הנעלה שרוצה להתחבר אל היהודי הנמצא במצב ירוד ביותר ביחס למקומו של עולם.

ואף על זה נמשל משל, לאדם המקבל שיחה מאדם חשוב באמצעה של סעודה חגיגית ורועשת, הוא ייצא ממקום מושבו ויתרחק ממקור הרעש לשמוע את המשוחח.

כך אבינו מלכנו יוצא מהיכלו, שם עומדים רבבות מיליוני מלאכים המוכנים לשרתו ולקדשו, ויורד דווקא אלינו, לבני ישראל, הנמצאים בעולם הזה.

וזה השעשוע, לצאת מרום כיסא הכבוד ולרדת אל העולם החומרי הזה.

הוצאות הגיליון נתרמו על ידי אברך מחשובי בני חבורתנו, הרה"ח ר' מרדכי רובין שליט"א לרגל השמחה השרויה במעונו בהולדת ביתו בשעטו"מ. יהי רצון שיזכה אביה לגדלה לחופה ולמעש"ט, אמן כן יהי רצון.

להערות והארות בטל: 0583221530

או במייל: SH0583221530@GMAIL.COM

די פינטע'ל פון ד'חבורה

בכל יום בספירת העומר נגלית

בפניך מידה נוספת שבה קלקלת...

(רבינו שליט"א)